

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 379/2010-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., V., zastúpeného advokátkou JUDr. D. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S/3/2008 a jeho rozsudkom z 22. mája 2009, postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/312/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/79/2010 a jeho uznesením z 21. apríla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2010 doručená sťažnosť M. K., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou

JUDr. D. Š., B., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy postupom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S/3/2008 a jeho rozsudkom z 22. mája 2009 (ďalej len „rozsudok z 22. mája 2009“), postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/312/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 (ďalej len „rozsudok z 27. januára 2009“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/79/2010 a jeho uznesením z 21. apríla 2010 (ďalej len „uznesenie z 21. apríla 2010“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa svojou žalobou z 27. marca 2008 doručenou okresnému súdu a smerujúcou proti žalovanému – S., P. P.– domáhal *„nahradenia súhlasu členskej schôdze žalovaného tak, že mu vzniká členstvo u žalovaného dňom právoplatnosti rozsudku“*. Okresný súd viedol konanie o žalobe sťažovateľa pod sp. zn. 1 S 3/2008.

Okresný súd rozsudkom z 22. mája 2009 žalobu sťažovateľa zamietol a na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom z 27. januára 2010 potvrdil rozsudok okresného súdu z 22. mája 2009.

Sťažovateľ následne podal najvyššiemu súdu dovolanie proti rozsudku krajského súdu z 27. januára 2010. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa uznesením z 21. apríla 2010 ako neprípustné *„...bez možnosti preskúmania dovolaním napadnutého rozsudku po vecnej stránke...“* odmietol.

Podľa sťažovateľa *„...vyššie uvedenými rozhodnutiami súdov bol porušený zákon a Ústava Slovenskej republiky...“*.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti okrem iného opisuje skutkový stav veci v konaní pred všeobecnými súdmi. K splneniu zákonných podmienok na podanie sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ pri uplatnení ochrany svojho základného práva využil všetky právne prostriedky, ktoré mu právne predpisy na jeho ochranu poskytujú, tým splnil podmienku ustanovenú v § 53 ods. 1 zákona SNR č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov. Taktiež sťažovateľ dodržal v zmysle § 53 ods. 3 zákona SNR č. 38/1993 Z. z. lehotu na podanie tejto sťažnosti, pretože uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 79/2010 – 335 zo dňa 21. 4.2010 bolo sťažovateľovi doručené 15. 6. 2009.“

Sťažovateľ preto žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1) Základné právo M. K. upravené v čl. 12 ods. 4, čl. 20, ods. 1, čl. 29 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Veľký Krtíš pod č. k. 1 S/3/2008, v konaní vedenom na Krajskom súde Banská Bystrica pod č. 15 Co /312/2009, v konaní vedenom na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod č. k. 6 Cdo/79/2010 porušené bolo

2) Rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, č. k 15 Co/312/2009-250 zo dňa 27.1.2010 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3) M. K. priznáva finančné zadosťučinenie 4.969,02 EUR (slovom štyritisícdeväťstošesťdesiatdeväť EUR, 02/100), ktoré je Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný M. K. spoločne a nerozdielne vyplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4) M. K. priznáva trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia JUDr. D. Š., advokátky so sídlom B. vo výške 254,88 EUR, ktoré sú Okresný súd Veľký Krtíš, Krajský súd Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť JUDr. D. Š. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 ústavy, ako aj porušenia čl. 12 ods. 4 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S/3/2008 a jeho rozsudkom z 22. mája 2009, postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/312/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/79/2010 a jeho uznesením z 21. apríla 2010.

1. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06). Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa

namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99) pred iným orgánom verejnej moci. Jedným z účinných prostriedkov ochrany základných práv a slobôd sťažovateľa je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý má fyzická osoba alebo právnická osoba k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta a ktorý jej umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidí porušenie svojho základného práva alebo slobody (I. ÚS 36/96).

V danom prípade bol sťažovateľ oprávnený podať proti označenému rozsudku okresného súdu č. k. 1 S 3/2008-188 odvolanie, čo aj urobil a krajský súd o ňom rozsudkom rozhodol. Z toho vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich práv v systéme všeobecných súdov, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva označeným rozsudkom okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Co/312/2009 a jeho rozsudkom z 27. januára 2010 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo/79/010 a jeho uznesením z 21. apríla 2010 ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj „vlastnícke právo“ a „právo slobodne sa združovať“, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. O prípadnom porušení základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 29 ods. 1 ústavy možno uvažovať v zásade len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Sťažovateľ však porušenie čl. 46 až čl. 48

ústavy nenamieta. Ústavný súd preskúmajúc dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutie krajský súd a najvyšší súd, dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia sú ústavne konformné, a nie arbitrárne. Na tomto základe odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd takto rozhodol už aj v iných veciach (pozri napr. II. ÚS 34/08, III. ÚS 30/08, IV. ÚS 38/08).

3. Sťažovateľ namieta aj porušenie čl. 12 ods. 4 ústavy. Ustanovenie čl. 12 ods. 4 ústavy má charakter ústavného princípu, ktorý sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy a Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“). Tieto ustanovenia ústavy a listiny sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou a listinou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak neboli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, nie je potrebné deklarovať ani porušenie týchto ustanovení ústavy a listiny (IV. ÚS 119/07). Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. októbra 2010